

ning til Modeltraktaten, præciseret, at Traktaten kun skal anvendes, naar der foreligger Trusel om Krig — ikke naar Krig er brudt ud; man har saaledes ved Formuleringen paaaset, at Traktaten ikke paa nogen Maade skal kunne komme i Strid med det i Forbundspagtens Art. 16 indeholdte System for det Tilfælde, at Krigen allerede maatte være udbrudt. Løvrigt har der under Forhandlingerne om disse Reglers endelige Udformning gjort sig to modstaaende Opfattelser gældende. Fra den ene Side ønskede man at præcisere de ved Traktaten skabte Forpligtelser for de kontraherende Parter nøje. Fra anden Side frygtede man, at mere begrænsede og præciserede Forpligtelser, saaledes som man fra førstnævnte Side ønskede det, vilde svække den Folkeforbundsraadet ved Folkeforbundspagtens Art. 11 givne Myndighed.

Reglerne, som de foreligger udformet nu i Art. 2 og 3, fremtræder nærmest som et Kompromis mellem de forskellige Opfattelser, idet man begrænser Forpligtelserne for de kontraherende Parter til en Pligt til at efterkomme Raadets, i Overensstemmelse med Art. 2, fremsatte Forlangende om at Styrker trækkes tilbage og samtidig i Artiklens Slutning udtaler, at de øvrige Beføjelser, som Raadet maatte have i Henhold til Artikel 11, ikke berøres af de her udtalte bestemte begrænsede Rettigheder for Raadet.

I Art. 3 foreskrives det dernæst, at Raadet i Tilfælde af Trusel om Krig og saafremt særlige Forhold — i Særdeleshed Muligheden for Sammenstød mellem de stridende Parters Styrker — gør det nødvendigt, skal kunne fastsætte Linier, som ikke maa overskrides af de militære Styrker. Ved Fastsettelsen af saadanne Linier foreskrives det, at Raadet saavidt muligt skal søge at tilvejebringe Enighed mellem Parterne om Liniernes Draging. Kan en fælles Overenskomst ikke opnaas, skal Liniere drages med Samtykke af den Part, hvis Styrker det angaar.

Endvidere er Parterne enige om, hvis Raadet anbefaler det, at give bestemte Ordre til Førerne af deres Styrker, om at tage alle nødvendige Forholdsregler for at undgaa tilfældige Sammenstød.

Artikel 4 indeholder Kontrolbestemmelser. Ogsaa om dette Spørgsmaal har der under Forhandlingerne gjort sig store Meningsforskelligheder gældende. Artiklen foreskriver, at Raadet, enten hvis det selv finder det, eller en af de stridende Parter forlanger det, skal udnævne Kommissærer, der paa Stedet skal overvaage Udførelsen af de foreløbige militære Forholdsregler.

Artikel 5 handler om Sanktionerne. Raadet kan herefter, hvis de militære Forholdsregler, der omhandles i Artiklerne 2 og 3, krænkes, overveje Anvendelsen af Midler af enhver Art, der er nødvendige for at gennemføre Konventionens Bestemmelser. Hvis der udbryder Krig som Følge af denne Krænkelse, skal de kontraherende Parter betragte denne Krænkelse som skabende en Formodning for, at den Part, der er skyldig heri, har grebet til Krig, paa den Maade, som det forudsættes i Pagtens Artikel 16. Det er saaledes dog kun en Formodning, der herved skabes, og som ikke udelukker Modbevis. Forbundsmedlemmerne vil derfor stadig have Ret og Pligt til at afgøre, om Pagtens Bestemmelser er blevet krænket. Spørgsmaalet om Artikel 16's Anvendelse er uafgjort, men det er klart at Konventionen tilsigter at lette dens Anvendelse.

Endelig kan det nævnes, at Artikel 6 indeholder Bestemmelser om, at Parterne i det Omfang, Raadet henstiller, skal søge dets Forhandlinger, Afgørelser og Henstillinger bragt til Offentlighedens Kundskab, at Artikel 7 fordrer, at Raadets Beslutninger i de Tilfælde, der omhandles i Artiklerne 1, 2, 3, 4, 5 og 6, for at være bindende, og forsaavidt andet ikke er foreskrevet i disse Artikler, skal være eenstemmige, dog at de i Striden indblandede Staters Stemmer ikke medregnes, samt at Konventionen i Henhold til Artikel 15 er opsigelig efter fem Aars Forløb.

Som det vil ses er Konventionen foruden af Danmark hidtil undertegnet af Albanien, Tyskland, Østrig, Belgien, Bulgarien, Columbia, Spanien, Frankrig, Grækenland, Lithauen, Luxembourg, Norge, Panama, Nederlandene, Peru, Portugal, Siam, Sverige, Schweiz, Czekoslovakiet og Uruguay.